48,– Ft

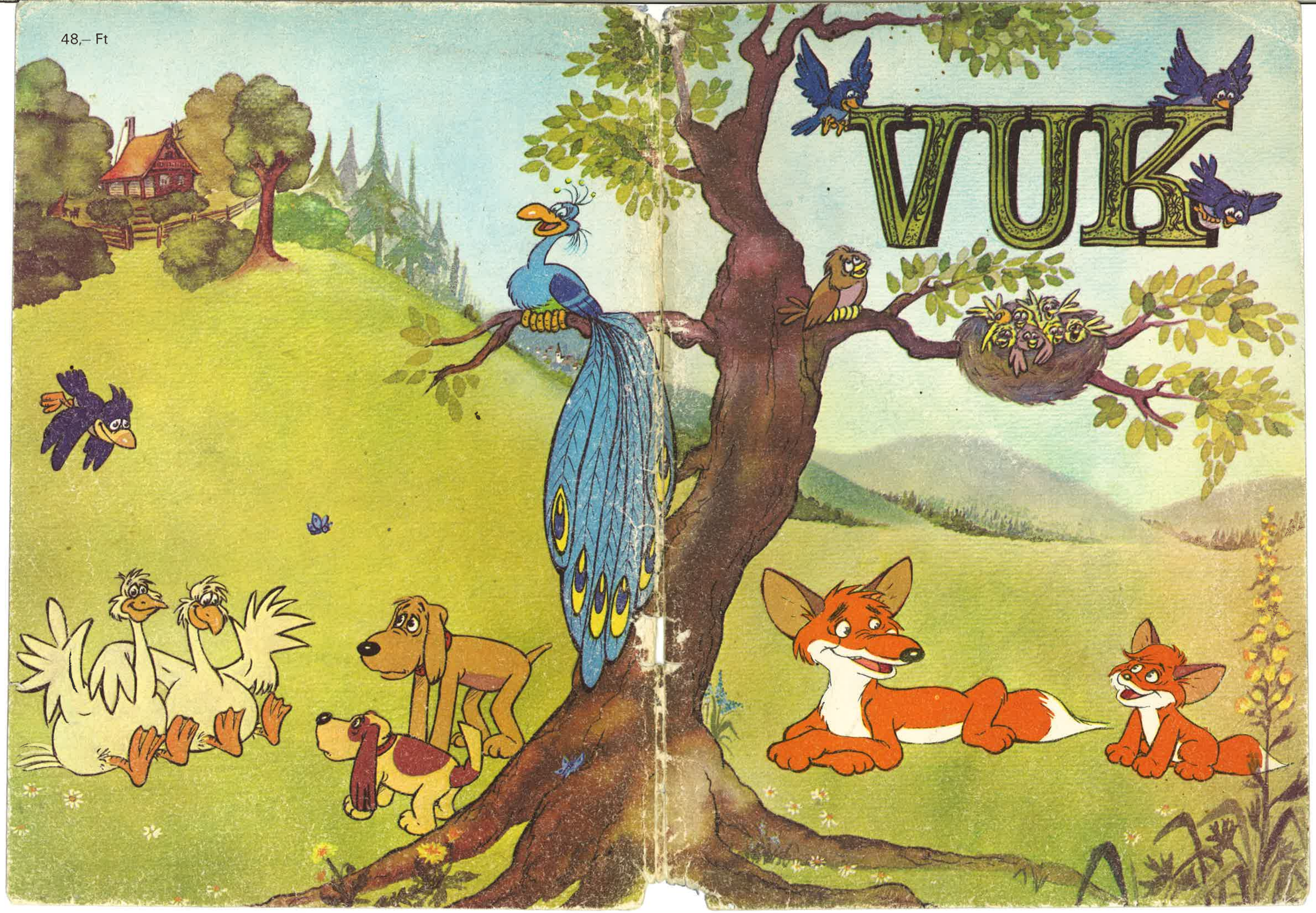

– Mit hozzak, gyerekek?
Ludat vagy kacsát?
– Ludat! Kacsát!
– Meg kakast is!

– Vuk! Csend legyen! Apád vadászni megy! A legfontosabb, hogy hazajöjjön!

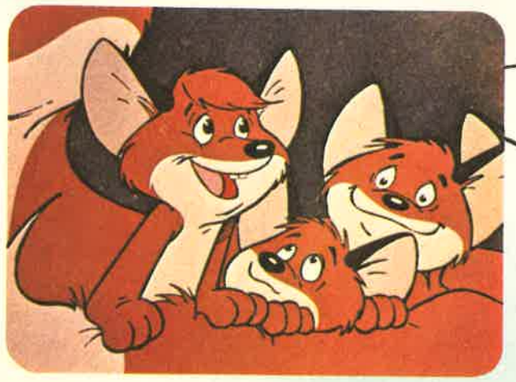

– Ne féljetek! Tudok én vigyázni a bőrömre!

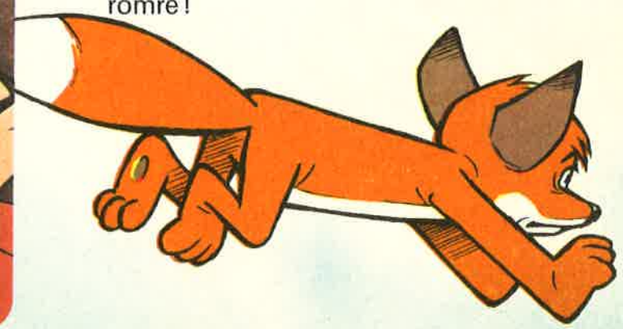

– Majd én vigyázok a papa bőrére. Ő csak vadásszon nekünk nyugodtan... Ludat, kacsát... és kakast is.

– Róóka... ...Róóka!...
– Megállj, füttyös, elkaplak!
– Én is elkaplak!

– Hát te? Mit keresel itt?
– Én?? ... Vigyázok a bőrödre, amíg vadászol!

– Hihihi! Hátezosudajó! Még hogy ő vigyáz!

– Csend! Te meg kotródj haza! Na, jól van, kisöreg. Tudod mit? Majd vigyázok a bőrömre helyetted is!

– Hát ez mi?

– Jé! Ez a kavics pislog!

– De hisz ez róka! Róóka! Segítség!!!!

– Hé, te ki vagy?

– Várj! Úgyis elkaplak!

– Szóval itt laksz? Sebaj. Ahol beugrottál, ki is fogsz ugrani!

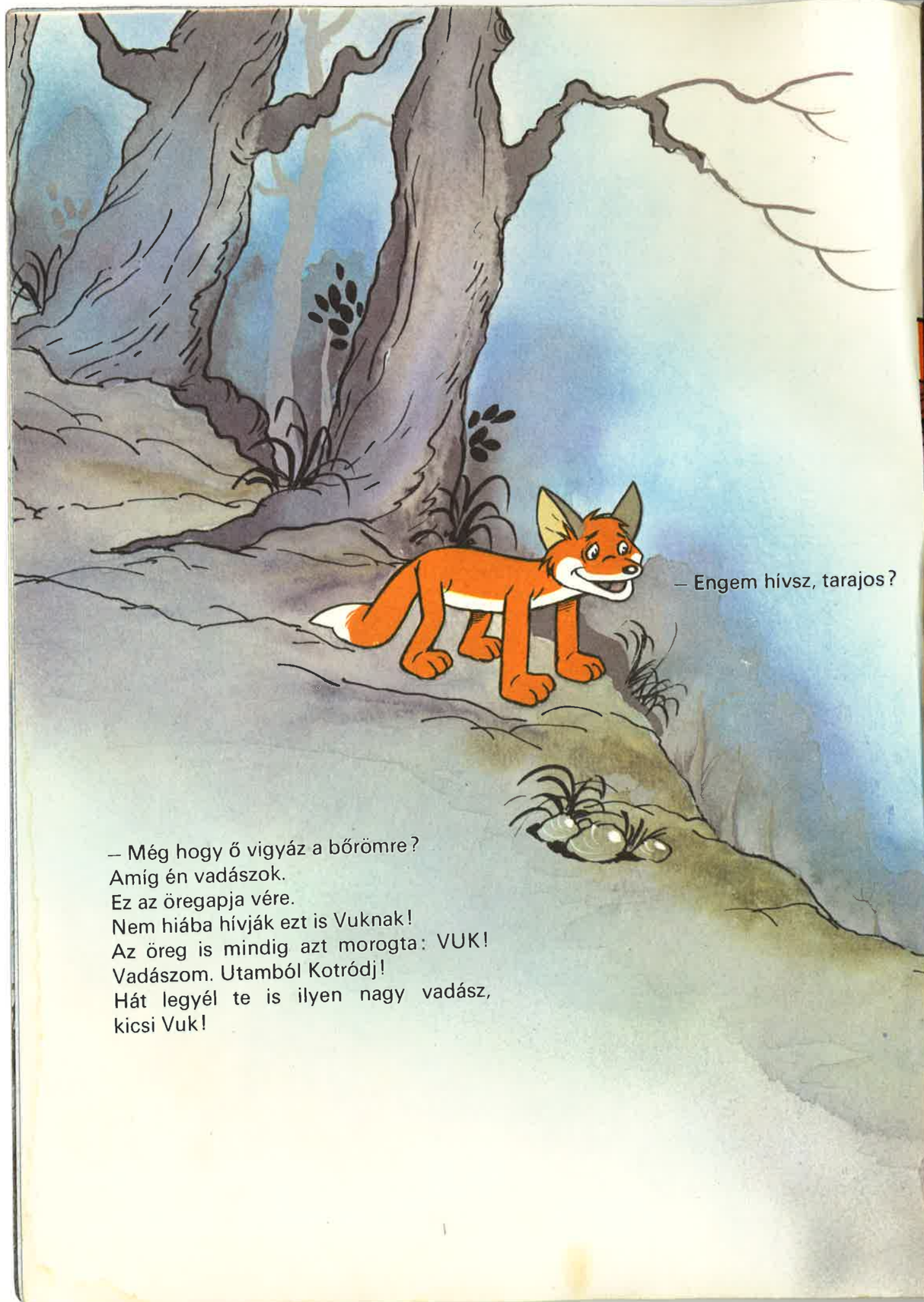

– Engem hívsz, tarajos?

– Még hogy ő vigyáz a bőrömre?
Amíg én vadászok.
Ez az öregapja vére.
Nem hiába hívják ezt is Vuknak!
Az öreg is mindig azt morogta: VUK!
Vadászom. Utamból Kotródj!
Hát legyél te is ilyen nagy vadász,
kicsi Vuk!

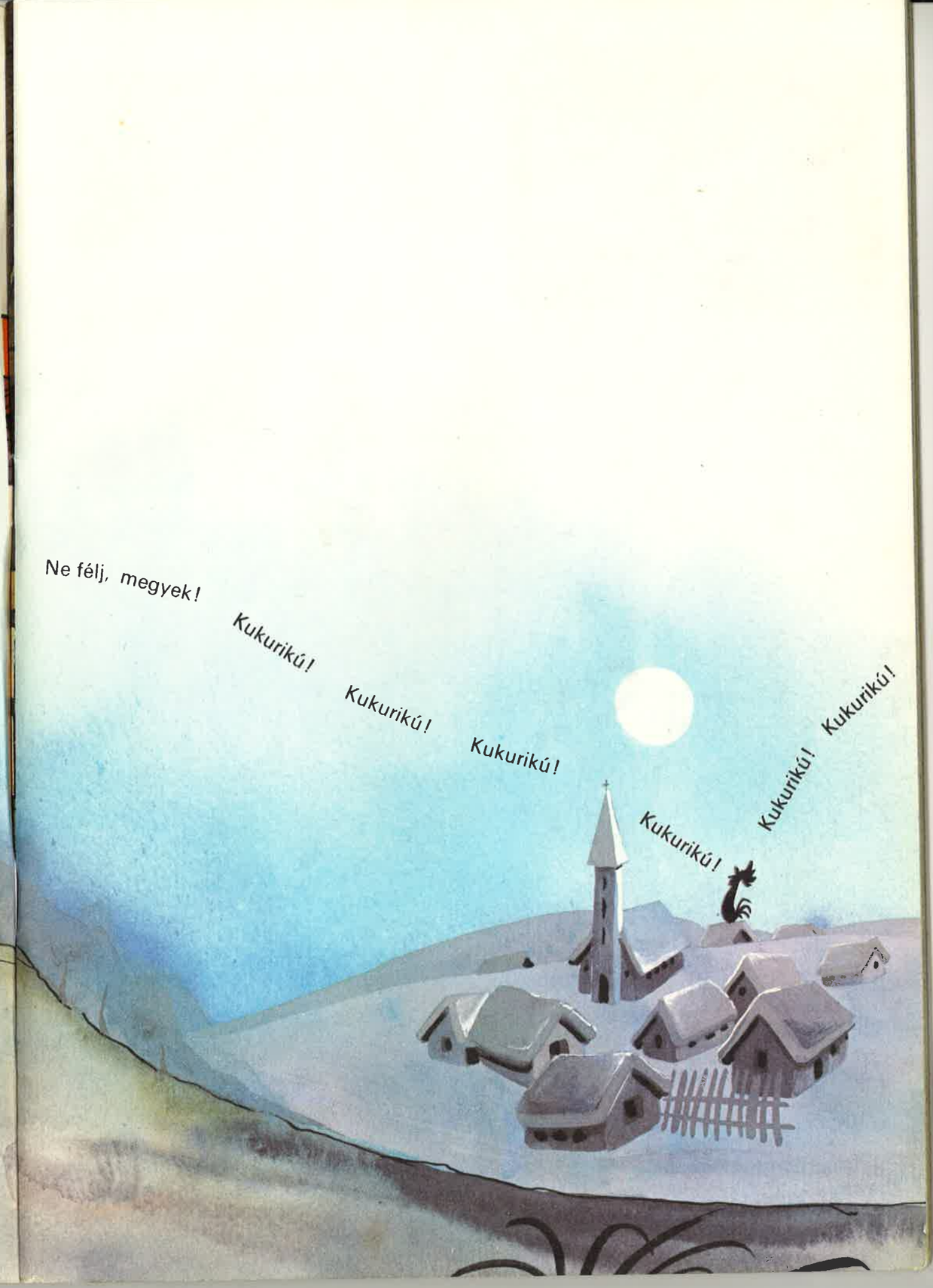

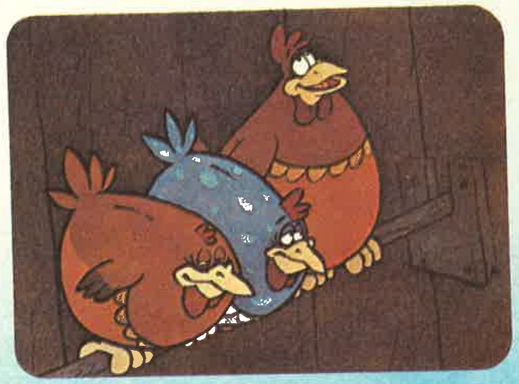

– Kukurikúúú!
– Ko-ko-ko-losszális! Igazi ko-ko-koloratúr! Hiába, az én Marcim!
– A mi Marcink, ko-ko-komámasszony!
– Ne ko-ko-kotyogjatok bele, a ko-ko-koncertbe!

– Kukurikúúú!
– Nem, nem így! Va-va-valahogy harsányabban, férfiasabban.
– De ku-ku-kutyaúr! Hiszen itt ku-ku-kujtorog a róka!

– Csak-csak-csak nem érti! Hát mért va-va-vagyok én itt? Nem tudja? Hát jó. Majd én megmondom! Én fogok magára vigyázni!
– Na lám csak, Vahur, te áruló!

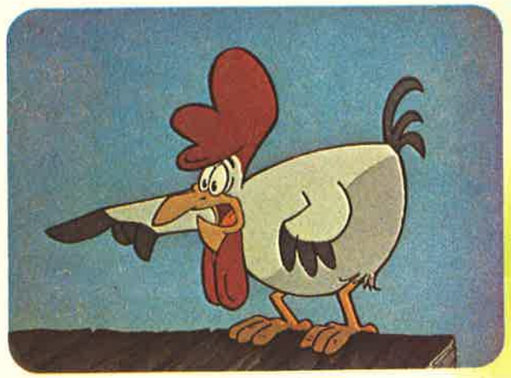

– Ka-ka-kapja el, Ku-ku-kutyaúr!

– Hol van, van, van? Hallottam, va-va-valahol, itt ugrott a vízbe. Becsaptak, Va-huuur!

– Itt ko-ko-kódorgott az az át-ko-zott,
elvitte a férjemet!
– Ko-ko-korántsem csak a te férjedet!
A mi férjünket, drágám!

– Ha-ha-hallotta? A Vahur?!
Ha-ha-hallatlan!

– Elcsalta ha-ha-hazulról!
– Az a ha-ha-haramia!

– Siessünk! Mindjárt kivilágosodik! Az özvegyekért majd holnap visszajövök! Nicsak, ott egy nyúl, ezt még hazavisszük!

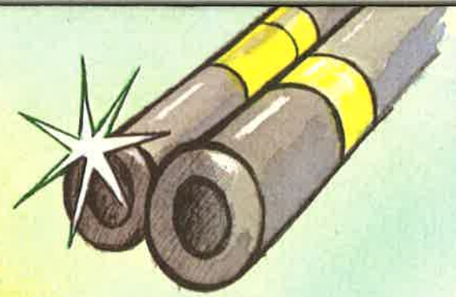

– Ott szalad a nyúlpaprikás!
Gyújtsunk alá gyorsan!

– A nyúlnak már lőttek!
Félek, hogy a kakasnak is...

– Ez megkapta!
Utána, Fickó! Hozd ide!

– Nicsak, hát ez meg a Mari néni kakasa! Mégis elkapta a ravasz! Sebaj, itt lesz a fészke a közelben! Szimat! Fickó! Szimat!

– Elmentek. Idegenek is jártak itt... Sokan... De miért mentek el velük? Ugye biztosan visszajönnek? Én azt se bánom, ha kikapok. Csak jöjjenek! Egyedül vagyok, kicsi vagyok, éhes vagyok!

– Ki vagy, kicsi vérem?
– Vuk vagyok, Kag fia, és éhes is vagyok!

– Micsoda orra van a kölyöknek. Hiába! Ez az öreg Vuk vére. Ezt mind nekem hagytad?

– Hát te..., hogy menekültél meg?
– Én, én nem menekültem, én elcsavarogtam. Most biztos ki fogok kapni anyától...
– Nem fogsz kikapni, kis Vuk. Anyád most nem... nem jöhet érted... Engem küldött... Én... a rokonod vagyok. A nevem Karak... Velem kell jönnöd! Gyorsan!
– És Tás? Tást itt hagyjuk? Valami dörgött, és akkor leesett. Arra! Érzem a szagát.
– Képzelődsz, Vuk, arra nincsen semmiféle Tás.

– Tessék, tessék csak, nagyon finom!

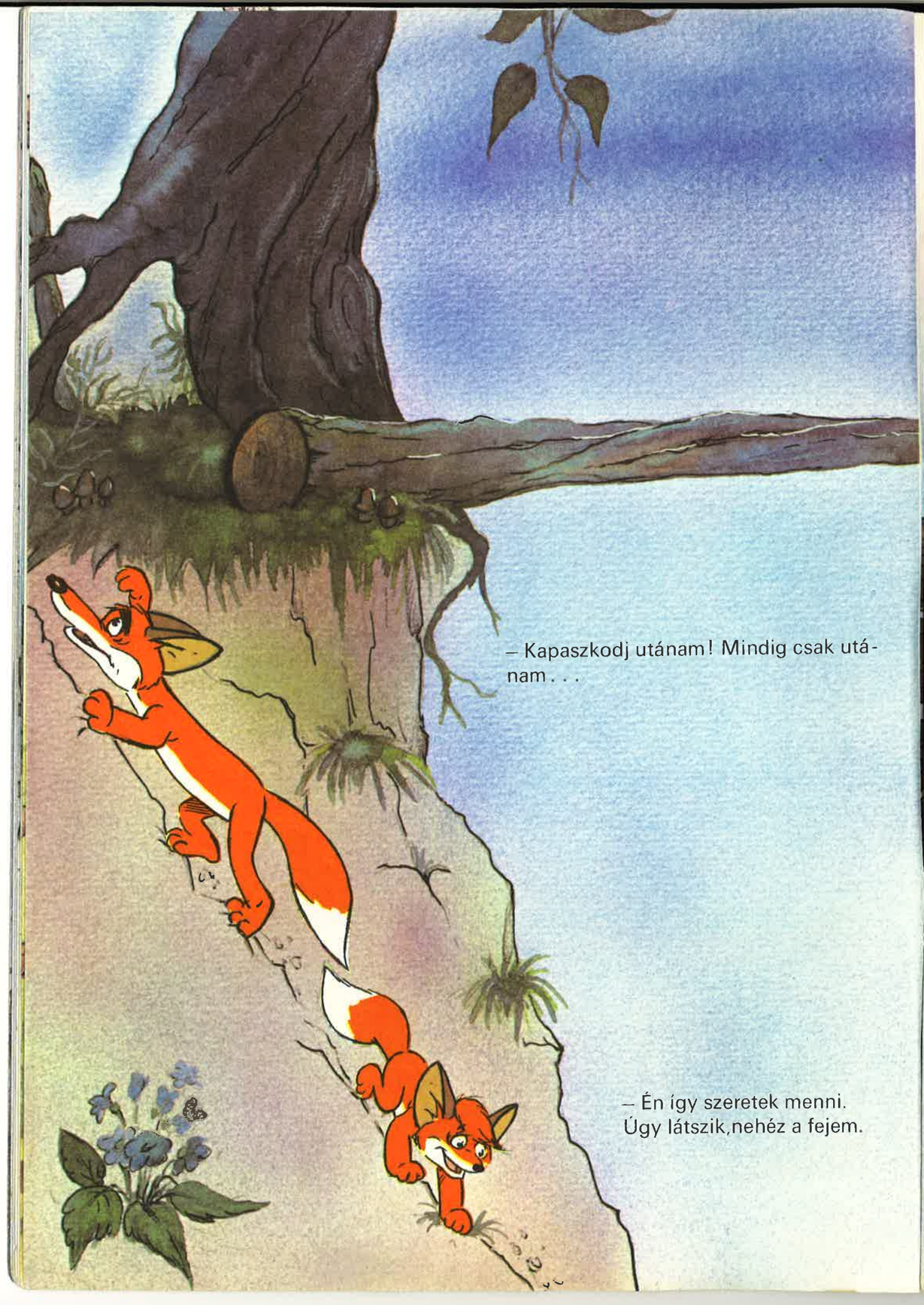

– Kapaszkodj utánam! Mindig csak utánam . . .

– Én így szeretek menni. Úgy látszik, nehéz a fejem.

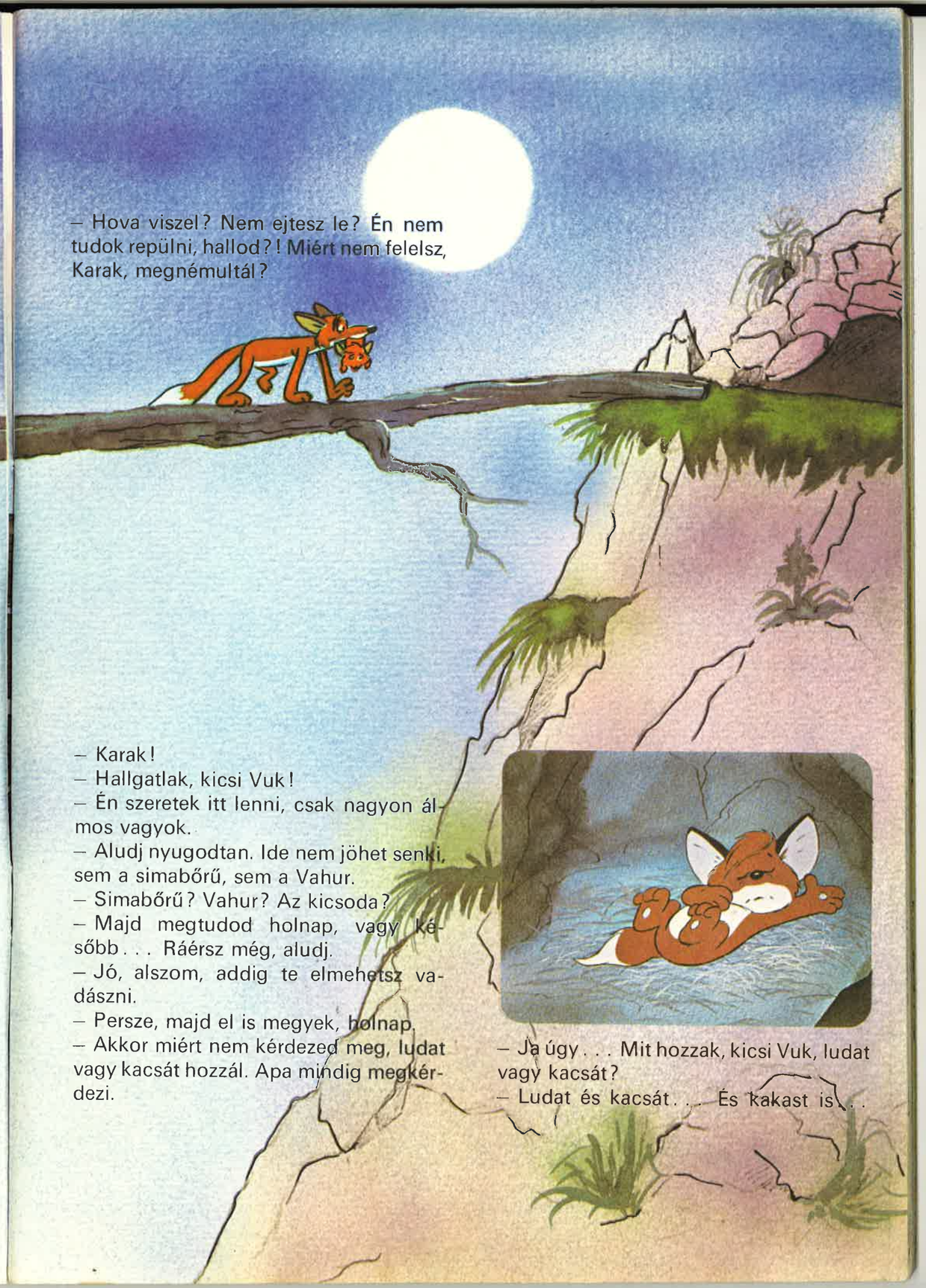

– Hova viszel? Nem ejtesz le? Én nem tudok repülni, hallod?! Miért nem felelsz, Karak, megnémultál?

– Karak!
– Hallgatlak, kicsi Vuk!
– Én szeretek itt lenni, csak nagyon álmos vagyok.
– Aludj nyugodtan. Ide nem jöhet senki, sem a simabőrű, sem a Vahur.
– Simabőrű? Vahur? Az kicsoda?
– Majd megtudod holnap, vagy később . . . Ráérsz még, aludj.
– Jó, alszom, addig te elmehetsz vadászni.
– Persze, majd el is megyek, holnap.
– Akkor miért nem kérdezed meg, ludat vagy kacsát hozzál. Apa mindig megkérdezi.

– Ja úgy . . . Mit hozzak, kicsi Vuk, ludat vagy kacsát?
– Ludat és kacsát . . . És kakast is . . .